

Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΜΑΣ

Η ΜΙΣ ΕΥΡΩΠΗ ΔΙΗΓΕΙΤΑΙ ΤΗ ΖΩΗ ΤΗΣ

Ο περίφημος χορός των «Λευκών Λιανών». Ένα φαντασμαγορικό θέαμα. Η άσημη νύχτα γεφυρά. Η παρέλασις των καλλυντών. Ένα κέλεο της διδου Διπλάρακου. Δια της μεθόδου... της ουράς!... Τό σουπ. Η κόρησα ντέ Νοαίγ. Η συμπάθεια της πρὸς τὴν Μίς Ἑλλάδα. Καὶ λιγο κευτοσπολιὸ εἰς βάρος τῶν καλλυντῶν. Παρ' εὐλιγόν Μίς... Μακχαριστῶσα!.....

«...Ὅπως σὰς εἶπα καὶ προχθές, συνεχίζει ἀφηρημένη τὴν βιογραφία τῆς ἡ δὲς Ἀσιτράζου, ὁ περίφημος χορὸς τῶν «Λευκῶν Λιανῶν», στὸν ὁποῖο ἔλαβαν μέρος ὅλες ἡ Μίς, πρὸ βραδυνούσαν στὸ Παρίσι γὰρ νὰ διεκδικήσουν τὸν ἀπὸ τῆς Μίς Ἑβρώτις, ἦταν κάτι πρὸς δὲν θὰ τὸ ξεχάσω ποτὲ μου. Φαντασθῆτε τὴν Ὀπερα τοῦ Γαρισιῦ μεταμορφωμένη σ' αἰθέρα χορῶν. Στυλιωμένη ἀρτοσχηματικά ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους Γάλλους ντεκορατέρ. Καὶ γεμάτη κόσμο, σὲ τέτοιο σημεῖο, ὥστε μέσα στὴν πλατεία... δὲν ἔπρεπε εἶπε μῆλο, πρὸ λέξι ὁ λόγος. Καὶ τί κόσμο; Ὅτι ἐκλεκτότερο ἔχει τὸ Παρίσι. Μὰ καὶ τὰ θεοσεία ἦσαν γεμάτα. Ἐκεῖ ἡ κρισις μετὰ τὰ καλοχρησιμεύονα κεφάλια τους, μετὰ τὴς θανιαίους τουαλέτες τους καὶ μετὰ τὴ ἀνιθιτὸν ἀξίας κοσμημάτων τους παρουσίαζαν ἕνα μοναδικὸ θέαμα...

«...Τὸ βάθος τῆς σκηνῆς εἶχε μεταβληθῆ σὲ ὀρθήγρα. Καὶ ἀπὸ τὴ ἕνα ἄκρο τῆς σκηνῆς ὡς τὸ ἄλλο εἶχε στηθῆ τὸ περίφημο «Pont d' Argent», ἕνα γεφυρὸ δηλαδὴ ἀσημένιο, ἀπάνω στὸ ὁποῖο θὰ γινότανον ὅλες ἡ χορευτινὲς ἐπιδείξεις τῶν καλλιτεχνῶν πρὸς συμμετεῖχαν στὴν ἰσθῆ καὶ ἀπ' ὅπου θὰ περνοῦσαν ὅλες ἡ Ἑβρωπαϊκὲς καλλονές, μὰ—μὰ γινωστώ καὶ ὅλες μαζύ. Ἐννοεῖται ὅτι αὐτὸ δὲν ἦταν παῖζε—γέλασε. Ἐπρεπε νὰ εἶνε κανεῖς καλλιτεχνῆς συνηθισμένος στὰ σκηνidia τῆς σκηνῆς γὰρ νὰ μὴν εἶναι χόρη μπροστά σ' ἕνα τόσο καὶ τέτοιο ἐκλεκτο κοινόν. Φαντασθῆτε λοιπὸν τί τρομερὸν εἶχαμε ὅλες ἐμεῖς ἡ ὑποψήφιες, πολλὲς ἀπ' τὴς ὁποῖες ἦσαν κοριτσάκια τελειῶς ἀξέθγαλια, ἀπὸ μικρὲς ἐπαρχιακὲς πόλεις. Ἐγὼ γὰρ καλὴ μου τύχη, εἶχα μὴν φυχραῖα καὶ ἕνα θάρρος μοναδικόν. Ὅποτε μὰ ἐπιγὴν δὲν τίχασα. Γιὰ καλὴ μου τύχη μάλιστα ἐπρόκειτο νὰ περάσωμαι κατ' ἀλφαριθμητικὴ σειρά. Ἐτοῖ δὲν θὰ περνοῦσα πρώτη. Θὰ προηγοῦντο ἡ μίος περίλου Μίς... Αὐτὸ ἦταν μεγάλο πλεονέκτημα γὰρ μένα, γιὰ τὴς πρώτες δὲν τὴς καλοχρησιμεύει ὁ κόσμος. Περιμένει νὰ περάσουν ἄλλες καλύτερες. Στὴς τελευταῖες δὲ πλέον ἔχει πρὸς ἀρχίσει νὰ βαριέται...

«...Πρώτη λοιπὸν ἐπέρασε ἀπ' τὴν τρομερὴ ἀσημένια γεφυρά, ἡ μίς Γερμανία, ἡ ὁποία δὲν τὴ εἶχε καθόλου χαμένα γιὰ εἶνε μαθητρία σὲ μὴ σχολὴ πλαστικῶν χορῶν καὶ ἔχει παρουσιασθῆ πολλὲς φορές πρὸς στὸ κοινόν. Ὑστερα ἦρθε ἡ σὲ κα τῆς μίς Ἀγγλίας, τῆς μίς Ἀυστρίας, πρὸ χειροκροτήθηκε πολύ, τῆς μίς Βέλγων πρὸν ὄνειρόδης μέσα στὴν θανιαία τουαλέττα τῆς, τῆς μίς Βουλγαρίας, τῆς μίς Δανίας, τῆς μίς Ἰσπανίας καὶ τῆς μίς Γαλλίας, τὴν ὁποία ἐπίσης ἐχειροκροτήσαν ζωηρότατα, ὄχι τόσο γὰρ τὴν ἄλλον τῆς, ὅσο γὰρ τὸ ὄρωιο παρόσ μὰ τῆς καὶ τὴν ἔξοχη τουαλέττα τῆς. Κατὰν ἦρθε ἡ δικὴ μου σειρά. Ἡ ἔξορα δὲ στὴν Ὀπερα βρισκόντουσαν πάρα πολλοὶ Ἕλληνας καὶ ἔτσι καὶ ἀν' ἀκόμη δὲν μετὰ χειροκροτοῦσε κανεῖς ἄλλος, θὰ μετὰ χειροκροτοῦσαν τουλάχιστον οἱ πατριώτες μου. Μὰ ἡ ἀλήθεια εἶνε πρὸς ὅταν παρουσιάστηκα, ὅλο τὸ κοινόν μετὰ ὑποδέχτηκε μ' ἐνθουσιασμό. Δυὸ—τρεις ἀπ' τὴς Μίς εἶχε χειροκροτήσει ὅσο ἐμένα, καὶ αὐτὲς ὑπῆρχαν καὶ ἡ πρὸ ἐκινδύνους συναγωνιστριῶς μου κατὰ τὸ διαγωνισμό. Ὑστερα ἀπὸ μένα πέρασαν ἡ μίς Ὀλλανδία, ἡ μίς Οὐγγαρία, ἡ μίς Ἰρλανδία, ἡ μίς Ἰταλία πρὸς φοροδὲς μὴ τουαλέττα ἀρτοσχηματικὴ καὶ προκάλεσε μεγάλῃ ἐντύπωσι, ἡ μίς Πολωνία, ἡ μίς Ρουμανία, ἡ μίς Ρωσία, ἡ μίς Τσεχοσλοβακία, ἡ μίς Τυρκία καὶ ἡ μίς Γιουγκοσλαβία...

«...Κατόπι παρέλασαν καὶ ἐκ δευτέρου, ὅλες μαζύ ἐπάνω στὸ γεφυρὸ καὶ ἐκεῖ μὸς χρησιμεύσε πολὺ... ἡ οὐρά τοῦ φρουστανοῦ μου! Ἐὰν καθὸς ἦταν μακροῦ—μακρὰν κρατοῦσε σ' ἀπόστασιν τὴν μίς πρὸς ἐρχθάν ἀπὸ πῶσο μου καὶ πρὸς ὅσο φωνικὰ μῆκος μετὰ πησις. Ἐγὼ ἴδι ἐφρόντιζα νὰ βρισκομαι σ' ἀπόστασιν ἀπὸ τὴν προσηγμένη μίς. Ἐτοῖ ἔξωφῶρα ἀπὸ τὴς ἄλλες, καὶ ὄταν βρισκομῶν στὴν μέση τῆς γεφυρίας, τὴν ἔπιανα σχεδὸν ὀλόκληρη...

«...Αὐτὸ ἦταν ἕνα μικρὸ κόλλο βέβαια. Μὰ σὲ πρὸς ἐξοχῆ, οἱ πρὸς διαγωνισμοὶ δὲν χρησιμοποιοῦνται τέτοια κόλλα;

«...Κατὰ τὰ μεσάνυχτα ὄδθηκε τὸ σουπὲ στὸ ἀπῆρτονο φοιματὶ τῆς Ὀπερας. Ἐνα τραπέζι εἶχε διατεθῆ γὰρ τοὺς ἐπιστήμιους, ἕνα γὰρ μὰς τὴς Μίς καὶ τοὺς δημοσιογράφους καὶ ἀρετὰ ἄλλα γὰρ ὅλον τὸν ἄλλο κοσμό...

«...Εἶχαμε κόλλας καθῆσι στὸ τραπέζι, ὄταν παρουσιάστην ἡ κόρησα de Noailles. Ὅλοι σπρόβησαν νὰ τὴν χειροκροτήσουν, ἀπὸ τὸν Πρόεδρο τῆς Δημοκρατίας ὡς τοὺς δημοσιογράφους.

«...Ἡ κόρησα προσήφισε γὰρ νὰ καθῆσι καὶ τότε μετὰ ἀντέληθη καὶ μετὰ χαιρέτησε μετὰ τὸ χεῖρ τῆς. Αὐτὸ ἐννοεῖται προσέθηκε ἀφῆραστη ἐντύπωσι. Ὅλοι κέρησαν τὰ μάτια τους ἐπάνω μου. Νὰ σὲ χειροκροτή μετὰ ὅσον κόσμο καὶ μετὰ ὅσον ὄρωιο τρόπο ἡ κόρησα de Noailles εἶνε κατὰ τὸ τόσο ἔξασητικό, ὅσο καὶ τὸ νὰ σὲ χειροκροτῶ μετὰ βραβίλια καὶ ἀκόμη περισσότερο μάλιστα!... Καὶ δὲν ἦταν μόνον αὐτὸ. Ὅταν ζόντεσε νὰ τελειώσῃ τὸ σουπὲ, σπρόβηκε ἡ κόρησα de Noailles ἀπὸ τὴν θέσι τῆς, ἦρθε καὶ ἐκάθησε κοντὰ μου καὶ μὸς εἶπε χειροκροτώντας:

Καὶ τώρα, σὲ παρκαλιόν, νὰ μὸς δειξῆς τὰς ἀντιπάλους σου.
« Ἀχρῖσα προχθὴν νὰ τῆς τὴς δειχῶν ἡ κόρησα ἔκανε τὴς κρισις τῆς γὰρ καὶ μετὰ:

« Ἀ, αὐτῆ, ἔλεγε, ἔχει μεγάλη κατῆ!

Ἐξήνῃ ἔχει μικρὰ ταινίονα!...

Ἡ κρισις τῆς κρισις ἦσαν ζωηρῆς, ἔξεντες, δίκατες. Σὲ καὶ μετὰ εἶρασε τὸ πραγματικὸν τραπέζι τῆς. Ἐχρῖσε ἐπίσης τὴς πρὸς ὄρωιες, ὄταν νὰ ἦταν πραγματικὸς κριτῆς Καλλιτεστίον...

Ἡ Μίς Γερμανία

— Καὶ πρὸς συνέθη αὐτὸ τὸ περιστατικόν; Ἡ ἐφημεριδὲς δὲν τὸ ἀνέφεραν.

— Ἡ δικὲς μας ὄχι, ἀλλὰ ἡ Γαλλικὲς τὸ ἔγραψαν ὅλες...

«...Ἀκουσε θῆας πρὸς ἔγινε τὸ πρῶμα; Ἐχρῖσε πάει ὅλες ἡ Μίς στὸ ἀτελιε τῆς κινηματογραφικῆς ἐταιρείας ἔκωμον, ὅπου θὰ ἐγνῶριζαν μὰ διμλοῦσα ταινία μετὰ τὴς καλλονῆς γὰρ τὸ Ζουρνάλ Γκομόν, πρὸς προβάλλεται στοὺς κινηματογράφους. Ἐπρόκειτο νὰ παρουσιασθοῦμε ὅλες μαζύ καὶ χωριστὰ ἡ καθεμιά, νὰ ποῦμε λίγες λέξεις καὶ νὰ πῶνομαμε μερικὰ βήματα. Μαζύ καὶ ἐμὰς θὰ εγνῶριζαν καὶ ὁ κύριος ντέ Βαλέρ, ὁ ὁποῖος ἄλλοτε θὰ παρουσίαζε καὶ τὴν κατῆ μετὰ μου. Βρισκόμαστε λοιπὸν ἀπάνω στὴν σκηνὴ τὸ ἀτελιε ὅλες μαζύ ἡ Μίς καὶ ὁ κύριος ντέ Βαλέρ, περιμένοντες ν' ἀρχίσῃ ἡ κινηματογράφηση. Πῶσο μετὰ καὶ πρὸς ὅσο ἦταν κεραιμῶνον ἕνα σπορὸν ἡλεκτρικὸν προβολῆς μ' ἐξυμολογικὸν φῶς. Ὅλοι αὐτοὶ οἱ προβολεῖς ἔρχονταν τὰ φῶτα τους ἐπάνω μας γὰρ νὰ φωτίζετα καλῶς ἡ ταινία. Ἐγὼ βρισκόμουν μετὰ στὴν μέση τῆς σκηνῆς, ἀνάμεσα στὴς ἄλλες Μίς, ὄταν ἔξαφνα ἕνας μηχανικὸς ἐφῶναξε:

ΡΟΥΜΑΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΤΗΣ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ ΚΑΙ ΜΕΝ ΣΥΒΑ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΠΑΟΥΝΑΣ

"Όταν ή άμορφη και περήφραη Πάουνα άποχαθήθηκε ένα πρωτό το διαλεχτό της καρδιάς της, τό Θανάση, πούθευγε γιά τόν πόλεμο, τού έλεε, μόλις συγκρατώντας τά δάκρυά της :

— Πήγαινε στό καλό ! 'Ο Θεός μαζύ σου ! Νά γυρίσης νικητής !...

Μέρες και μήνες περάσανε άπ' τό πρωινό αυτό τού χωρισμού. Μέρες και μήνες έφρονιας και λαχτάρας. 'Η Πάουνα έκανε πλιν πλαγάσει τή νύχτα τήν προσευχή της και παρακαλούσε τού Θεού νά φυλάξή άπ' τά βόλια τού έχθρού τόν άγαπημένο της.

Μιά νύχτα, μιá νύχτα σκοτεινή κι άνταριασμένη, ή Πάουνα καθόταν στην άκρη τού κρεββατιού και σκέπτοταν τόν καλό της. 'Αξάρνα άουσαν νά χτυπούν την πόρτα και καθός έτρεξε κι άνοιξε τής φάνηκε σέ μιá στιγμή πώς γνώρισε τή φωνή τού Θανάση.

— Πάουνα, καλή μου Πάουνα, πού είσαι ;... Μή φοβάσαι... Είμαι έγώ ο Θανάσης !...

Από χέρια τήν άρχάλασαν μέσα στό σκοτάδι, μιá ή Πάουνα άπο τραβήχτηκε και ρώτησε :

— Είσ' εσύ... εσύ, άλήθεια !...

— Εγώ είμαι, Πάουνα... Δες τό δαχτυλίδι σου στό χέρι μου κι έδω στό λαμό μου τό μικρό εικόνημα πού μου είχες δώσει... Δέν υπάρχει νά βαστάξω περισσότερο μακαριά σου, άγάτη μου...

— Μά πώς, σ' άπόλυσαν άπό τό στρατό ; Πήρε τέλος ο πόλεμος ; Μίλα γρήγορα...

— Όχι, Πάουνα... 'Εργα κριμά, κι άπό τό κανα γιά τήν άγάτη σου...

— Γιά τήν άγάτη μου ; φώναξε ή Πάουνα άγρια. Καί πιστέρες πώς κι άόσιες νύχτο άρροβωνιαστικό ένα λαποάχτη ; Φύγε γρήγορα άπό δω, νά μη σέ βλέπω !

— Πάουνα, αυτή είν' ή άγάτη σου ; Με στέλνεις λοιπόν στό θάνατο, στον άφανισμό ;...

— Πήγαινε όπου θέλεις. Από μονάχα μάθε άπό μένα, πώς ποτέ δέν θα γίνω γυναίκα σου... Δέν θέλω άντρα μου έναν δειλό πού θα τον περιφρονή όλος ο κόσμος !

— Θ' άγάτηδες κανένα άλλο, Πάουνα !

— Όχι, Θανάση ! Ήσάνε, μονάχα έσένα αγαπάω... Νύχτες άλλεςδες έπέγραφε άγριότητα μέ τή σιλλογή σου... Άλλά ποτέ, ούτε στ όνειρο μου άκούω, δέν θα μπορούσα νά πιστέρω πώς γινάσκω έναν άνανδρο !...

Κι έξωφρε, ή δύστηνη ζωή μέ τά χέρια της τό πρόσωπό της, Θερμά δάκρυα πλημμυρούσαν τά μάτια της.

— Ω, ντροπή μου, δημολογούσας, ντροπή μου νά ζω άροβωνιαστικό έναν τίποτα δειλό !...

'Αξάρνα άουστησαν έκει κοντά γαγνισίματα σκυλιών. 'Η Πάουνα έπιασε ποτέ τό Θανάση άπ' τούς όμιους και σπρώχνοντάς τον πέρα φώναξε :

— Φύγε, φύγε γρήγορα από δω, τήγαινε νά πεθάινης σάν άντρας, άλλιώδης θα πεθάνω έγώ από ντροπή, άν μάς δούν μαζύ !

Και λέγοντας αυτά, μπηκε σάν άστραχή μέσα στό σπίτι, έβλεπσε τήν πόρτα κι έβρισε τό κεφάλι. 'Επειτα πρόσωπός τού παράθυρο, κι ένώ ή καρδιά της χτυπούσε δυνατά, είδε τό Θανάση νά φεύγει γιά νά ζήσει μέσα στό σκοτάδι.

Από τή νύχτα αυτή, οι κάτοικοι τού χωριού δέν ξανάιδαν πια τό χερί της Πάουνας νά χωμαγολών. 'Η παρμιόνη νέα όταν διάβαινε στό δρόμο μέ τή μάνα της δέν σήκωνε ποτέ τό κεφάλι της νά κωτιτίξή άνθρώπο. Πολλές φορές κωριόβόλαγε άπελπισμένα... Τί νάγε άπογινή ο Θανάσης ; Ξαναγύρισε στον πόλεμο ; Ζούσε ή σκοτώθηκε γιά χάρη της ;

"Ένας μήνας πέρασε... Κι 'Αξάρνα έφτασε στό χωριό ή είδηρί

— Γιατί ή μις 'Ελλάς βρισκίται στη μέση ; 'Η μις 'Ελλάς νά πιά πρώτη, γιατί είνε ψηλή και πρόεια και γαίνετα !...

Λοιπόν στον άνθρώπο αυτόν χωματόσ στη ζωή μου. Γιατί πραγματικά άκούληθησα τήν συμβουλή του, έβγαγα από τή θέσι πού βρισκόμουν και πήγα έκει πού μου ίστέδιζε.

Κατόπι άόχησε τό έφρονισμα τής τανιάς. 'Ο κάριος ντέ Βαλέφ προσώρησε στην σιγή και άόριος νά λεί ;

— Κάριος, σάς παρανάσκω τάς άντιπροσώπους τής όμορφιάς όλων τών Κρατών τής Ερώσης !...

"Έξάρνα όμιος... 'Εξάρνα σινέθη κάτι τό άπόροπτο, κάτι τό τρομικό !...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : 'Η συνέχεια.

πώς έγινε μια μεγάλη φονική μάχη πού έστειλε στον τάφ' άρετά παλληκάρια.

'Η Πάουνα χωρίς νά χάζη καιρό έτρεξε άμέσως στό ούτι της, έφριξε στους όμιους της ένα έλαφρό σάλι, έδεσε μέσα στό μαντίλι λίγο ψωμί κι έφυγε κρυφά, χωρίς νά ελή τίποτα στη μάνα της...

Μέσα στό θλιβερό σούρουπο, ή χιλιάδες νεκροί σκεπάζουν τόν άπέραντο κάμπο κι άλλο τόσο πληγωμένοι βογγούν σπαρραχτικά, ένδο τά άλογα τριγυρνούν άλαλιασμένα μέσα στη νυχτερινή ήσυχία...

Τό στρατότεδο κομμάτι κουρασμένο, άποκαμωμένο... Μόνο μιá γυναίκα πλανέτα άήνηση στό ματωμένο κάμπο τής μάχης. Είνε ή Πάουνα !... Ψιθόρει σιά τ' όνομα τού άροβωνιαστικού της και συχνά κάποιος βαθός άναστεγμένος άπανταί στη φωνή της. Κάποιος πληγωμένος ψυχομαράει... 'Η ζόρη πηγαίνει κοντά του, τού δίνει λίγο νερό κι άποκαμωίνεται κοιτώντας άπελπισμένα τό κεφάλι της.

'Αρχισε πια νά χαράζει... Τό φως τού φεγγαριού λιγοστείει. 'Αξάρνα ή Πάουνα σκόνταγε πάνω σ' ένα μισόγυμο κομμά. Φορούσε δαχτυλίδι και μέ τό ίδιο χέρι βαστούσε σφιχτά κάποιον φυλτζό πού κρεμάντο στό στήθος της.

'Η Πάουνα άρίνετα ένα σπαρταχτό έξερμινό και πέφτει άπάντο στον άματωμένολομο πολεμικό σκοτώφιας :

— Θανάση !... Θανάση !...

"Αν και τά χέρια της τρέμουν, πλένει γρήγορα τό πρόσωπο τού άγαπημένου της, ένδο γοντά δάκρυα κούδωνε άπ' τά μάτια της. "Όταν τόν έξοθάρισε πια, είδε μέ φρίκη πώς ο καλός της είχε μιá τρομερή σπαθιά, πού τούχε καταστρέψει και τά δύο μάτια !...

Τί σμάνει όμιος ; 'Ο άγαπημένος της ζούσε άόκρια. Νά πού στενάξει τώρα, βογγάει, κωθωρίζε άκούλητρε τή φωνή της Πάουνας :

— 'Ο καλή μου Πάουνα, είσαι σέ !... 'Αφρη με νά πεθάνω, Πάουνα... Τί θέλω πια έγώ στον κόσμο !...

— Όχι, όχι, τού άπανταί έξέκρη. Είσαι ο άγαπημένος της καρδιάς σου σέ λίγο, μέ τό θέλημα τού Θεού, θα γίνης άντρας μου... Σάπα όμιος τώρα, μη μιλάς !...

Πολλές άτέλειστες βδομάδες πέρασαν άπ' τήν ήμέρα αυτή. 'Η Πάουνα δέν σκελετε πια άπό τό κωρεβδάτι τού Θανάση, στό στρατ. νοσοκομείο.

Έτέλος, μιá μέρα, οι κάτοικοι τού χωριού είδαν νά γράνουν δύο όδοιπόροι : "Ένας τωπλός πού φορούσε στρατιωτικό μανδύα και παράσιμο άνδρούσε στό στήθος του και μιá νέα πού τόν άόνησσε βαστώντας τον άπ' τό χέρι και χαμογελώντας σε χαμάς στους διαβάτες. 'Ο Θανάσης κι ή Πάουνα !...

Σ' ένα μήνα έγινε ο γάμος τους. "Απειρο πλήθος είχε μαζέρετι από τό γύρω χωριά κι όλοι κωπόντουσαν τή όμορφή κοπέλλα πού παντρεόταν ένα τωπλό. 'Η Πάουνα όμιος ήταν χαρούμενη και κάθε τόσο έλεγε :

— Είμαι πρημένη πού στεγανόνομα ένα παλληκάρου ! Έχω άρετή δύναμη και μέ τή βοήθεια τού Θεού θα δουλένω και γιά τούς δύο !...

ΠΕΖΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΜΕΓΑΛΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ ΣΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

— Τί θα κερνούσες εσύ, Ταγζού, τό Θάνατο, άν μιá μέρα έχούταν κωρησμένο νά χτυπήσει τήν πόρτα σου, φτωχέ ;...

— Θα πρόσμερνα στον έξνο μου ένα ποτήρι γεμίο από ζωή, γιατί κιά μέ στενωμορούσε ή λήθη του, άν μ' έβλεπε κιά άόκρια χέρια...

Ναί, όταν έρθης, Θάνατε, έγω νά σου δώσω πολλούς φθινόπωρους καρπούς, πολλές μέρες και νύχτες κωλοκαιρινές, όλη τή συσχομιά της κωρησμένης μου ζωής...

"Έλα, Γιά σένα τάχω όλα, Σέ πρόσμερνα μέρα μέ τήν ήμέρα και πολλές νύχτες ξαγνήπησης γιά σένα...

Δός μου τώρα τό δώδο τό στεργό σου...

"Έλα, Θάνατε, νά μου κωρησιόλησης, τήν ύστερηή χαρά νά μου χαρίσης...

Γιά σένα είν' όλες ή χαρές κι ή λήτες μου...

Γιά σένα δοκάμισα τις φρίδες τής σκληρής ζωής...

Και σέ σένα τό δίνο όλα αυτά, μέ τροπό μυστικό...

"Ότι είμαι, ότι έχω, ότι έλαίξω, όόκρια κιά άγαπό, όλα γιά σένα τάχο και γιά τήν ύστερηή ματιά σου τό φυλάγω... Δός μου τήν και θάξης τή ζωή μου...

"Όταν διάβαινε στό δρόμο μέ τή μάνα της δέν σήκωνε τό κεφάλι της νά κωτιτίξή άνθρώπο...